

Independència “suspesa”. Ens veiem al carrer!

written by Jaume Marfany | 14 d'octubre de 2017

Puigdemont va prendre dimarts una decisió arriscada i, per a molts, sorprenent. Arriscada de cara al moviment independentista que, majoritàriament, va quedar tocat durant uns minuts. De l'eufòria d'una “predeclaració” d'independència a la decepció d'una suspensió temporal.

Una nova, eternitzant, inútil i estèril oferta de diàleg a l'Estat espanyol. Forçada internacionalment? En aquests moments ningú està en condicions d'afirmar-ho. L'hora de retard en la compareixença, va ser motivada per una oferta de mediació internacional? O, simplement, la causa va ser la sorpresa –i segurament indignació– de la CUP per canvis de darrera hora? No ho sabem.

La intervenció de Puigdemont va durar uns 40 minuts. El President no es dirigia a nosaltres, a la gent que érem al passeig Lluís Companys o en molts altres punts del país escoltant atentament, amb el desig de sentir les paraules desitjades. El seu discurs anava dirigit als 358 professionals de mitjans internacionals que informaven per a tot el món i, per tant, a tota l'opinió internacional. Per això, el discurs del President no va agradar a la majoria del moviment independentista. Va ser un discurs farcit, en la seva primera part, d'explicacions gairebé didàctiques que ja coneixem molt bé. Les paraules en castellà i l'enèsim oferiment de diàleg, acompanyat aquesta vegada de la demanda de mediació internacional, anaven dirigits a un president i a un govern espanyol completament sord i carregat d'un orgull malentès i d'una més que perillosa prepotència.

El temps dirà si la decisió de Puigdemont va ser encertada. Passat l'estupor inicial, la gent va començar a reflexionar i

a decidir –potser no hi havia cap altra opció– que calia mantenir la confiança en un president i en un Govern que, en els darrers mesos, se n’ha fet mereixedor. La gent, una mica confosa i desorientada, sembla que continua formant un bloc homogeni amb els seus representants i les seves institucions.

La confiança, però, no serà eterna. A hores d’ara ja sabem la resposta del govern espanyol. Per una banda, l’amenaça de l’espasa de Dàmocles representada pel famós Art. 155. De l’altra, les declaracions de Pedro Sánchez sobre una mena d’acord per tal que, d’aquí a sis mesos, es creï una comissió que començaria a treballar sobre una possible reforma de la Constitució. Dos detalls importants: Primer, Rajoy ni ho ha mencionat. Segon, la reforma de la Constitució en cap cas podria incloure el dret d’autodeterminació per a Catalunya. El fantasma de Zapatero ressona pels passadissos “Apoyaré...”

La gent que el 2009 va iniciar les Consultes Populars sobre la independència. La gent que del 2012 al 2107 va omplir els carrers l’11 de setembre, la gent que va aconseguir el referèndum de l’1 d’octubre, que va defensar les urnes fins al final, que va patir la repressió policial, la gent que va votar... La gent que va sortir al carrer el 3 d’octubre. La gent que omplíem els carrers i les places el dimarts 10 d’octubre. Ningú no ho va fer per reformar la Constitució espanyola.

Continua sent el moment de la confiança en tothom. Hem sabut superar moments més complicats, però, per fer-ho és indispensable continuar mantenint la unitat sense cap mena de fissura del moviment independentista. Només així aconseguirem que la declaració d’independència, que ja està signada pels 72 diputats, surti del calaix i s’apliqui oficialment.

No hi ha cap altre camí. No hi haurà diàleg ni negociació. No hi haurà cap mediador internacional, perquè l’Estat espanyol no ho acceptarà i perquè Europa, si pot, prefereix que tot continuï igual. No esperem, doncs, cap suport internacional fins que, definitivament, ens presentem al món com un Estat

independent.

I serà complicat. I serà difícil. Però l'únic que ens val és guanyar. I, com sempre, això només depèn de nosaltres, de la nostra determinació i de la nostra força. De la confiança en nosaltres mateixos. De la nostra unitat per assolir l'objectiu.

Ens veiem al carrer!